

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Ondřeje Mrákoty, soudkyně Michaely Bejčkové a soudce Zdeňka Kühna v právní věci žalobce: **S. E.,** zastoupeného advokátkou Mgr. Martinou Šamlotovou, Příkop 8, Brno, proti žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, náměstí Hrdinů 1634/3, Praha 4, proti rozhodnutí žalované ze dne 27. 11. 2018, čj. MV-106362-5/SO-2018, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 13. 5. 2020, čj. 31 A 174/2018-57,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

[1] Žalobce (stěžovatel) pobýval na území ČR na základě povolení k dlouhodobému pobytu ve formě zaměstnanecké karty. V květnu 2017 požádal o prodloužení doby platnosti tohoto povolení. Ministerstvo vnitra však stěžovatelovu žádost zamítlo a povolení k pobytu mu neprodloužilo, neboť byl pravomocně odsouzen za spáchání úmyslných trestných činů těžkého ublížení na zdraví a výtržnictví [§ 44a odst. 10, § 46e odst. 1 a § 37 odst. 1 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění účinném do 14. 8. 2017]. Stěžovatel podal proti rozhodnutí ministerstva odvolání, které však žalovaná (Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců) zamítla.

[2] Stěžovatel neuspěl se svými námitkami ani u Krajského soudu v Brně, který se ztotožnil se závěrem komise: stěžovateli nelze neprodloužit platnost zaměstnanecké karty, jelikož byl pravomocně odsouzen za úmyslnou trestnou činnost. Komise pak nebyla povinna posuzovat přiměřenost takového rozhodnutí ve vztahu k žalobcovu soukromému a rodinnému životu, neboť jí to zákon výslovně neukládá. Sám stěžovatel navíc neuváděl žádný konkrétní zásah, který by byl porušením čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a svobod nebo pro který by se správní rozhodnutí neslučovalo se základními principy ústavního řádu ČR. Přesto se komise možným zásahem zabývala a dospěla ke stručnému závěru, že právo žalobce na nerušený soukromý a rodinný život nemůže převážit nad veřejným zájmem státu na bezpečnosti jeho obyvatel a dodržováním právního řádu. Tvrzení stěžovatele, že by v případě návratu do Turecka byl pronásledován pro svou kurdskou národnost, nelze zkoumat v tomto řízení: napadené rozhodnutím nestanoví stěžovateli povinnost vycestovat, takže v přímé souvislosti s ním nehrozí stěžovateli tvrzená újma.

[3] Proti rozsudku krajského soudu podal stěžovatel kasační stížnost. Nesouhlasí s tím, že se správní orgány ani krajský soud nevypořádaly s možným zásahem do soukromého a rodinného života podle § 174a zákona o pobytu cizinců, nepřihlédly k okolnostem spáchaných trestných činů, ani neposoudily jeho námitky jako porušení čl. 8 Úmluvy. Nesprávný je i závěr krajského soudu, podle kterého napadené správní rozhodnutí není titulem pro opuštění ČR, protože stěžovatel bude muset ČR opustit po uplynutí doby povolení k pobytu.

[4] Kasační stížnost není důvodná.

[5] Ministerstvo neprodlouží platnost zaměstnanecké karty, pokud (mimo jiné) existuje důvod podle § 46e pro zahájení řízení o zrušení platnosti zaměstnanecké karty (§ 44a odst. 10 zákona o pobytu cizinců). Ministerstvo zruší platnost zaměstnanecké karty mj. z důvodů uvedených v § 37 (§ 46e odst. 1 zákona o pobytu cizinců). Ministerstvo zruší platnost víza k pobytu nad 90 dnů, pokud byl cizinec pravomocně odsouzen za spáchání úmyslného trestného činu [§ 37 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců].

[6] Posuzuje-li správní orgán dopady rozhodnutí podle tohoto zákona, vezme v úvahu zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště (§ 174a zákona o pobytu cizinců).

[7] Mezi stranami není sporné, že v důsledku pravomocného rozsudku, kterým byl stěžovatel odsouzen za zvlášť závažný zločin těžkého ublížení na zdraví (§ 145 odst. 1 trestního zákoníku) a za přečin výtržnictví (§ 358 odst. 1 trestního zákoníku), byly splněny podmínky pro neprodloužení platnosti zaměstnanecké karty na základě § 37 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců.

[8] Spor je především o to, zda měly správní orgány posoudit možný zásah do stěžovatelova soukromého a rodinného života, zda měly přihlédnout k okolnostem

spáchaných trestných činů či zda měly posoudit stěžovatelovy námitky jako porušení čl. 8 Úmluvy.

[9] NSS souhlasí s krajským soudem v tom, že správní orgány nejsou povinny *automaticky* hodnotit přiměřenost dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince u všech rozhodnutí podle zákona o pobytu cizinců. Nejde-li o speciální případ podložený konkrétní argumentací účastníka (k tomu dále), posuzují správní orgány standardně přiměřenost jen těch rozhodnutí, u nichž to zákon o pobytu cizinců výslovně stanoví. Ustanovení § 37 odst. 1 správním orgánům tuto povinnost neukládá (rozsudky NSS ze dne 18. 11. 2015, čj. 6 Azs 226/2015-27, bod 11; ze dne 4. 1. 2017, čj. 9 Azs 288/2016-30, bod 23; ze dne 23. 3. 2017, čj. 10 Azs 249/2016-47, bod 16). Zájem státu a společnosti na tom, aby se na území ČR nezdržovali cizinci, kteří byli odsouzeni za úmyslné trestné činy, a představují tak potenciální hrozbu pro společnost, totiž zpravidla (z povahy věci) převažuje nad individuálním právem tohoto cizince na ochranu jeho soukromého a rodinného života (rozsudky NSS ze dne 18. 12. 2008, čj. 7 As 21/2008-101; ze dne 24. 9. 2015, čj. 6 Azs 163/2015-47).

[10] Určitou výjimku z tohoto pravidla představuje nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života podle čl. 8 Úmluvy. K tomu jsou správní orgány povinny přihlédnout, pokud jej účastník konkrétně namítá (rozsudek NSS ze dne 22. 11. 2017, čj. 6 Azs 348/2017-26, body 10 a 11). Ve stěžovatelově případě správní orgány nepochybně zasáhly do jeho soukromého a rodinného života: takový dopad bude totiž mít neprodloužení pobytu na většinu cizinců v podobné situaci, kteří zde po nějakou dobu pobývali a vytvořili si tu osobní vazby, ať už přátelské, nebo rodinné. Tento zásah však byl ospravedlněn veřejným zájmem na tom, aby se v ČR nezdržovali cizinci odsouzení za úmyslné trestné činy. Chtěl-li stěžovatel úspěšně namítat nepřiměřený zásah do svých práv podle čl. 8 Úmluvy, měl uvést, v čem konkrétně zásah spočívá a proč je v jeho případě nutno ustoupit od ochrany společnosti před pachateli úmyslných trestných činů.

[11] To však neučinil. S podklady, které ministerstvo shromáždilo před vydáním rozhodnutí v prvním stupni, se neseznámil a nevyjádřil se k nim. Z odvolání lze o jeho soukromém životě zjistit jen to, že stěžovatel je zaměstnán v restauraci svého bratra. Teprve v žalobě začal stěžovatel tvrdit, že je společníkem a jednatelem společnosti Mezopotámie, s. r. o., a že v ČR žije s manželkou, které zde bylo uděleno povolení k pobytu.

[12] Ve správním řízení tedy stěžovatel neuvedl *nic*, co by mohlo svědčit o jakémkoli zásahu do soukromého a rodinného života; natožpak o zásahu natolik intenzivním, nepřiměřeném a bezdůvodném, pro nějž by jeho právo na soukromý a rodinný život mohlo převážit nad ochranou veřejného zájmu. Správní orgány proto nepochybily, pokud nevyhodnotily stěžovatelova tvrzení jako námitku porušení čl. 8 Úmluvy, a krajský soud se právem s jejich závěry ztotožnil.

[13] Správní orgány ani nemohly zvažovat různé okolnosti spáchaných trestných činů, jakými jsou jejich závažnost, povaha, důvod jejich spáchání či stěžovatelova předchozí bezúhonnost. Jak správně uvedl krajský soud, znění § 46e odst. 1 a § 37 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců stanoví správnímu orgánu jednoznačnou povinnost rozhodnout

určitým způsobem, jsou-li splněny podmínky uvedené v zákoně (rozsudky NSS ze dne 27. 1. 2012, čj. 8 As 34/2011-85, bod 15; ze dne 9. 10. 2013, čj. 1 As 85/2013-51, bod 18; ze dne 22. 11. 2017, čj. 6 Azs 348/2017-26, bod 9).

[14] NSS nepřisvědčil ani stěžovatelovu tvrzení, že napadené správní rozhodnutí mu ukládá povinnost opustit ČR. Toto rozhodnutí se zabývá jen stěžovatelovou žádostí o prodloužení zaměstnanecké karty a nijak se nevyjadřuje k povinnosti vycestovat z ČR. Ačkoliv je pravda, že po uplynutí doby platnosti zaměstnanecké karty stěžovatel pozbude pobytového a pracovního oprávnění, které mu z ní plynulo, neznamená to ještě bezprostřední povinnost vycestovat do Turecka. Ostatně stěžovatel v lednu 2019 požádal o mezinárodní ochranu (rozsudek NSS ze dne 27. 10. 2020, čj. 10 Azs 235/2020-35). Krajský soud tak správně neposuzoval, zda stěžovateli hrozí nebezpečí při návratu do Turecka, neboť k takovému následku napadené správní rozhodnutí nevede.

[15] Stěžovatel se svými námitkami neuspěl, a NSS proto kasační stížnost zamítl jako nedůvodnou. Stěžovatel nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, neboť ve věci neměl úspěch; žalované komisi nevznikly náklady řízení vymykající se z běžné úřední činnosti.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 31. března 2022

Ondřej Mrákota
předseda senátu